

vidt. Folkeretskommissionens forslag blev herefter vedtaget med stemmetallene 78-0-10. De nordiske lande stemte alle for forslaget. Blandt andre lande afstod Australien, Belgien, Canada og Frankrig.

Folkeretskommissionen havde i konventionsudkastets artikel 42 optaget bestemmelser vedrørende bilæggelse af civile krav, hvorefter udsenderstaten skal give afkald på immunitet, hvis det kan gøres uden skade for udøvelsen af missionens funktioner, og hvis det ikke er muligt, da at søge at udvirke en retfærdig ordning. I Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser findes en sådan artikel ikke, idet der alene er blevet vedtaget en resolution, der henstiller til udsenderstaten at søge en retfærdig ordning opnået. En række lande, især afrikanske, udtalte sig mod en sådan pligt for udsenderstaten til at overveje at opgive immuniteten, og der blev af Trinidad og Tobago fremsat forslag om at slette artiklen og vedtage en resolution af samme art som den, der er knyttet til konventionen om diplomatiske forbindelser. Trinidad og Tobagos forslag blev af dette land og Brasilien, Indien, Irak og Bolivia ændret således, at artikel 42 foreslås afløst af den pågældende resolution. Selvom man fra vestlig side protesterede mod denne procedure, der medførte, at folkeretskommissionens forslag ikke kom til afstemning, fastholdt formanden, at det reviderede forslag først skulle sættes til afstemning. Resolutionen blev herefter vedtaget med stemmetallene 56-26-19. Samtlige vestlige lande med undtagelse af Spanien stemte imod i protest mod den fulgte procedure. Flere vestlige lande, herunder Danmark, gav i efterfølgende stemmeforklaringer udtryk for, at der var stemt imod resolutionen, fordi det oprindelige forslag ikke var kommet til afstemning, og at Danmark havde stemt for resolutionen, såfremt artikel 42 var blevet forkastet.

Udkastet til artikel 50 vedrørende ikke-diskriminering fastslog i stk. 1, at der ved anvendelse af konventionen ikke må finde diskriminering sted mellem stater. Ifølge stk. 2 skal det imidlertid ikke betragtes som diskriminering a) at modtagerstaten anvender reglerne restriktivt på grund af restriktiv anvendelse i udsenderstaten, b) at stater ifølge sædvane eller aftale giver hinanden mere fordelagtig behandling end den, der er

nødvendig ifølge konventionen eller c) at stater mellem sig gensidigt aftaler at indskrænke de faciliteter, privilegier og immuniteter, der skal gives deres særlige missioner.

Under debatten blev der fremsat forslag om at slette punkt c ud fra den betragtning, at det var overflødigt efter vedtagelsen af artikel 41 i Wienertraktatkonventionen, der blev åbnet for undertegnelse i maj 1969. Fra anden side blev det fremhævet, at denne konvention ikke var trådt i kraft endnu, og at konventionen om særlige missioner skulle være et praktisk arbejdsinstrument, der kunne anvendes umiddelbart uden specialviden om folkeretlige principper nedfældet i andre konventioner. Deltagerne i debatten udarbejdede herefter kompromisforslag, der blev forelagt af Italien, hvorefter det oprindelige stk. b og c blev sammenarbejdet til et stk. b, hvori det udtales, at det ikke er diskriminering, at stater modificerer omfanget af de faciliteter, privilegier og immuniteter, der ydes deres særlige missioner, for så vidt det ikke er uforeneligt med formålet med konventionen. Under debatten blev det fastslået at modificere betyder såvel at indskrænke som at udvide.

Ændringsforslaget blev vedtaget med stemmetallene 81-1-9. Samtlige vestlige lande med undtagelse af Grækenland og USA stemte for, Uruguay stemte imod. Redaktionsudvalget vedtog artiklen i den i udvalget vedtagne form, idet man samtidigt besluttede at slette konventionens opdeling i 3 dele, således at den i artikel 50, stk. 2 b, omhandlede modifikation omfatter faciliteter, privilegier og immuniteter omhandlet i hele konventionen.

Folkeretskommissionen havde ikke udarbejdet udkast til bestemmelser om bilæggelse af tvistigheder, og den schweiziske observatør fremsatte derfor et forslag, hvorefter den internationale domstol skal afgøre tvistigheder, såfremt parterne ikke forinden har opnået enighed om at lade spørgsmålet afgøre ved voldgift eller mægling. I sin forelæggelsestale fremhævede den schweiziske observatør behovet for tvungen jurisdiktion og fremhævede, at der ikke burde være betænkeligheder ved at anerkende domstolens kompetence i sager af teknisk karakter som omfattet af konventionen om særlige missioner. I medfør af domstolens statutter artikel